

POSTANOWIENIE

18 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 18 października 2023 r. w Warszawie
na skutek skargi Spółdzielni Mieszkaniowej w S. o stwierdzenie niezgodności z
prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z 15 lutego 2022 r., II Ca 1304/2,
wydanego w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w S.
przeciwko M. S. i P. S.
o zapłatę,

1. **odrzuca skargę;**
2. **oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania
wywołanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Szczecinie.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powódki - Spółdzielni Mieszkaniowej w S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w Szczecinie z 15 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne
z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie
przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco
błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie
wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem rodząca
odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi zatem mieć charakter

kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2018 r., sygn. akt II CNP 21/17, postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wszystkie wymagania konstrukcyjne, a uchybienia w zakresie jej niezbędnych elementów nie mogą być usunięte na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego, które wymienia art. 424⁵ § 2 k.p.c. Brak każdego z tych elementów stanowi wystarczającą i samodzielną podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r., I CNP 184/22).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. przytoczenie jej podstaw wraz z uzasadnieniem (art. 424⁵ § 1 pkt 2) oraz wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3). Wymagania te są niezależne od siebie i służą realizacji różnych celów. Element konstrukcyjny skargi z art. 424⁵ § 1 pkt 2 jest formalnym odpowiednikiem regulacji, zgodnie z którą skargę można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub procesowego (art. 424⁴ k.p.c.), natomiast wymaganie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 dotyczy konkretnego przepisu, z którym zaskarżane naruszenie jest niezgodne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2015 r., II CNP 41/15).

Skarga powódki dotknięta jest nieusuwalnym brakiem w zakresie istotnego elementu konstrukcyjnego określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.

Powódka nie przytoczyła bowiem podstaw skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), wskazując jedynie przepisy, z którymi zaskarżony wyrok miałyby być niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). W skardze nie może jednak zabraknąć odrębnego i wyraźnego przedstawienia podstaw oraz ich uzasadnienia. Z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. jednoznacznie wynika, że na skarżącym spoczywa obowiązek przytoczenia zarówno podstaw skargi, jak i ich uzasadnienia. Samo stwierdzenie, że „zdaniem

powódki zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem prawa materialnego i w związku z tym należy je zaskarżyć w całości” z całą pewnością nie spełnia tego warunku.

Ustawodawca, stawiając skardze jako nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia wysokie wymagania, przewidział w art. 87¹ § 1 k.p.c. konieczność zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego, który miał zagwarantować stronie skarżącej możliwość ich wypełnienia. Nie ma zatem powodów, aby odstępować od przyjętych reguł konstruowania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku i doszukiwać się w drodze interpretacji bądź podobnych zabiegów elementów skargi, które w istocie w niej nie występują (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r., I CNP 184/22).

Z tych względów niniejsza skarga, która nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania skargowego na rzecz pozwanych oddalono, ponieważ w odpowiedzi na skargę nie dostrzeżono problemu wad konstrukcyjnych skargi uzasadniających jej odrzucenie, ograniczając się do sformułowania wniosku o oddalenie skargi (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 19 listopada 2014 r., III CSK 280/14, z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, z 6 listopada 2018 r., II CNP 18/18, postanowienie Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2019 r., II CNP 47/18).

M.L.

[ał]